

Posudek vedoucího diplomové práce

Omezování kontrolních orgánů ve Venezuele, Bolívii, Ekvádoru a Nikaragui

Autorka: Jana Hnilicová

Při hodnocení práce ze strany jejího formálního vedoucího je potřeba konstatovat okolnosti jejího vzniku. Vzhledem k několikaletému přerušení studia ze strany diplomantky došlo i k faktickému přerušení vedení práce. Diplomantka nijak text práce a postup na jejím zpracování nekonzultovala a práci odevzdala bez toho, abych s ní byl jakkoli obeznámen. Finální verzi před odevzdáním mi nebyl zaslán. Vývoje práce jsem proto nemohl žádným způsobem ovlivnit. Autorka odevzdala práci, která má 274 stran. V kontextu diplomových prací je to příliš a taková délka je (vzhledem k obsahu, viz níže) zbytečná.

Autorka deklaruje testování dvou hypotéz (s. 11): „...*silná (dynamická) politická soutěž mezi parlamentními stranami (neboli silná opozice) vede k vytváření anebo posilování státních kontrolních institucí, díky nimž v zemi existuje horizontální i vertikální odpovědnost vedoucí k institucionalizaci (konsolidaci) demokratického režimu a v zemi pak existuje zastupitelská demokracie – na základě toho se politický systém umí vypořádat se sociální a ekonomickou krizí. Druhá hypotéza naopak stanoví, že neexistence silné (dynamické) politické soutěže mezi parlamentními stranami (neboli neexistence silné opozice) vede k tomu, že nejsou vytvářeny nové státní kontrolní instituce anebo jsou odstraňovány a oslabovány již existující státní kontrolní instituce...*“ Hypotézy jsou zajímavé, problematické však je, že výběrem svých 4 případů je nelze otestovat. Případy jsou totiž vybrány tak, že mají shodnou (konstantní) hodnotu nezávisle proměnné – všechny jsou případy zemí, kde kvůli dominantním stranám a hnutím absentuje reálná opozice a politická soutěž. Aby autorka mohla ověřit efekt stranicko-systémové opozice a soutěže, pak by potřebovala zahrnout i případy zemí s opačnou hodnotou nezávisle proměnné – tedy zemí, kde soutěž existovala a kdy byla silná opozice. Výběr případů je tedy v kontextu cílů práce nefunkční.

Přestože úvodní kapitola poměrně zdařile vybírá relevantní teoretickou literaturu na problematiku kontrolních institucí, práce s teoriemi v samotné práci je spíše povrchní. V tom se ukrývá i největší slabina práce, kterou je přílišný důraz na ateoretický historický popis. Vzhledem k délce práce je toto problematické. Práce by bez problémů mohla mít třetinovou délku, pokud by se autorce podařilo lépe syntetizovat deskriptivní poznatky a systematicky pracovat s empirií na základě teoretických předpokladů, které vyvodila v úvodu. Nadměrná délka práce tak spíše odvádí pozornost od řešení důležitých analytických problémů a práci posouvá směrem k popisu tu méně, tu více důležitých detailů politického vývoje čtyř latinskoamerických zemí v posledních letech.

Práce neprošla příliš důkladnou jazykovou úpravou. Je v ní celá řada problematických větných konstrukcí a slovních spojení, např. „procházevovi stoupenci“ (s. 83), „S prezidenty Chávezem, Moralesem a Correou se vázal plebiscitní výkon vlády...“ (s. 234), „slabost nebo silnost opozice (s. 236) aj.

Závěr je zcela nedostatečný. Vzhledem k délce práce je dvoustránkový závěr neinformativní a nefunkční. Právě vzhledem k délce celkového popisu by čtenář očekával syntetizující a komparativní přehled získaných poznatků.

Autorka v práci prokázala porozumění politickému a demokratizačnímu vývoji čtyř latinskoamerických zemí. Dále prokázala schopnost shromáždit celou řadu žurnalistických zdrojů i odborných textů a pracovat s nimi v kontextu své práce. Dále je také chvályhodná jistá míra systematičnosti při hodnocení zvolených kritérií v rámci popisovaných trajektorií všech čtyř zemí. Navíc je samozřejmě důležité ocenit obrovské vynaložené úsilí autorky při psaní 274 stran.

Práci doporučuji k obhajobě.

Mgr. Karel Kouba, M.A., Ph.D.
Hradec Králové, 27. 5. 2019